

Sygn. akt: WK 11/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wiesław Błuś

SSN Edward Matwijów

Protokolant : asystent SSN Anna Krawiec

w sprawie kpt. A. K., wobec którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 355 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 10 lipca 2013 r. kasacji na korzyść, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z dnia 18 lutego 2013 r.,

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w G. wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko kpt. A. K., oskarżonemu o to, że:

„w dniu 12 czerwca 2011 r. na terenie bazy [...] w Islamskiej Republice Afganistanu, pilotując jako dowódca załogi uzbrojony śmigłowiec Polskiego

Kontyngentu Wojskowego w tym kraju, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu powietrznym określone w pkt. 26 rozdziału 2.10.9 „Lądowanie” instrukcji „Śmigłowiec Mi-24W. Instrukcja użytkowania i techniki pilotowania” sygn. Lot. 2734/88 oraz pkt 13 rozdziału 2.2 instrukcji „Śmigłowiec Mi-24 W. Metodyka Szkolenia. Część III. Zastosowanie bojowe”, sygn. Lot. 2669/87 przez co spowodował wypadek w ruchu powietrznym, którego następstwem była znaczna szkoda w mieniu, w ten sposób, że wykonując manewr przyziemienia ze zbyt dużą prędkością postępową wynoszącą 77 km/h, nie zmniejszył skoku ogólnego wirnika nośnego do minimalnego położenia, co uniemożliwiło wyhamowanie prędkości postępowej, skutkując wymuszoną ponowną próbą startu i w jego trakcie wlotem nad teren kanionu, utratą poduszki powietrznej i przeciągnięciem wirnika nośnego, zakończoną awaryjnym lądowaniem z uderzeniem śmigłem ogonowym w samochód cysternę Star 266 z paliwem oraz w ziemię, wskutek czego śmigłowiec i samochód Star 266 uległy całkowitemu zniszczeniu,

a wartość powstałej szkody w mieniu PKW w Afganistanie wyniosła nie mniej niż 10.211.923,80 zł”,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 355 § 1 k.k.

Sąd wyznaczył okres próby na rok i zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego, tj. Dowódcy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu kwoty 5.000 złotych w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku (k. 508 - 509 akt sprawy).

Orzeczenie o takiej treści zapadło na posiedzeniu, na które Prezes Wojskowego Sądu Garnizonowego w G., zgodnie z wnioskiem prokuratora, skierował sprawę zarządzeniem z dnia 14 stycznia 2013 r. Zarządzenie to nie odnosiło się w swojej treści w żaden sposób do kwestii wyznaczenia lub udziału obrońcy w czynnościach procesowych (k. 497).

Na posiedzenie w dniu 18 lutego 2013 r. nie stawili się ani oskarżony, ani przedstawiciel Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie, prawidłowo zawiadomieni o jego terminie i miejscu (k. 507).

Wydany na przedmiotowym posiedzeniu wyrok uprawomocnił się z dniem 26 lutego 2013 r.

Wyrok ten zaskarżył w drodze kasacji na korzyść skazanego Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając:

„uchylenie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określone w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 671 § 2 i 3 k.p.k. oraz art. 339 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na rozpoznaniu przez sąd na posiedzeniu wniosku prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego przeciwko kpt. A. K., oskarżonemu o przestępstwo z art. 355 § 1 k.k., popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych pilota śmigłowca poza granicami państwa - w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu - bez udziału jego obrońcy, którego uczestnictwo w posiedzeniu było obowiązkowe”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Z treści art. 671 § 3 k.p.k. w zw. z § 2 tego artykułu jednoznacznie wynika, że udział obrońcy w posiedzeniu w przedmiocie warunkowego umorzenia jest obligatoryjny przed wszystkimi sądami wojskowymi w sprawie przeciwko żołnierzowi oskarżonemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poza granicami państwa.

Przedmiotową sprawę Wojskowy Sąd Garnizonowy w G. rozpoznawał na posiedzeniu w trybie art. 339 § 1 pkt 2 k.p.k., bez udziału obrońcy (*vide*: protokół posiedzenia – k. 507), mimo że kpt. A. K. oskarżony był o popełnienie przestępstwa przeciwko zasadom obchodzenia się z uzbrojeniem i uzbrojonym sprzętem wojskowym na terenie Islamskiej Republiki Afganistanu.

W tej sytuacji, bezsporne jest, że naruszone zostało prawo do obrony obowiązkowej, gwarantowane oskarżonemu przez art. 671 § 3 k.p.k. w zw. z § 2 tego artykułu.

Z tego względu, stwierdzając naruszenie przez wojskowy sąd garnizonowy prawa do obrony oskarżonego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną w

rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.